

HÉCTOR LOZANO

Quan érem els peripatètics

La novel·la de Merli

HÉCTOR LOZANO
QUAN ÉREM
ELS PERIPATÈTICS

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2018
© HÉCTOR LOZANO, 2018
LLIBRE REALITZAT AMB L·LICÈNCIA DE CORPORACIÓ CATALANA
DE MITJANS AUDIOVISUALS, S.A.
LLIBRE BASAT EN LA SÈRIE *MERLI*, PRODÛÏDA PER CORPORACIÓ CATALANA
DE MITJANS AUDIOVISUALS, S.A.
© CORPORACIÓ CATALANA DE MITJANS AUDIOVISUALS, S.A.
© COLUMNA EDICIONS, L·LIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2365-6
DIPÒSIT LEGAL: B. 4.256-2018
FOTOCOMPOSICIÓ: TONI CLAPÉS
IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Els peripatètics

Era per fotre's un tret al cap. Jo, amb setze anys, a classe, i per art de màgia, sense que en sabés res, a mig curs, el meu pare estava entrant amb la cartera de professor, amb el seu aire de motivat i una seguretat que feia respecte. El papa va deixar la cartera a sobre de la taula i, així, a les bones, es va presentar:

—Em dic Merlí... i vull que la filosofia us faci trempar!

Fabulós. Amb un tret no n'hi havia prou. Volia que m'incineressin i tiressin les cendres als ulls del meu pare, i que cap colliri en tot Barcelona li alleugerís la picor. Què hi fòtia, el meu pare, allà? Per què no m'havia avisat que era el substitut de filosofia? I el més important: per què es feia el jove parlant de trempar? Però, ei... el Pol Rubio, el *malote* més desitjat de l'institut, va riure. I era darrere meu lluint el seu encant. M'encantava tenir-lo a prop. No portava mai colònia, com els altres tios guapos. Ell feia la seva olor.

—El Marc sempre ve trempat de casa... —va deixar anar el Pol, i tothom va riure.

—Calla, capullo! —li va contestar el Marc, una mica

picat perquè era ell qui acostumava a fer els acudits a classe.

Sí, calla, Pol. Calla, i que marxi tothom i deixa'm comprovar si realment no portes calçotets, vaig dir-me a mi mateix. Però a primer de batxillerat jo estava encara dins l'armari, i tot això només ho podia pensar perquè no volia que els meus col·legues en sabessin res. O l'hi explicaria a la meva millor amiga, la Tània?

El Merlí continuava...

—La filosofia serveix per reflexionar sobre l'ésser humà i per qüestionar les coses. Vosaltres esteu adormits, collons! Us vull atents al que passa al vostre voltant. Preparats per aprendre de les derrotes. Jo, d'això, en sé una mica: precisament ahir em van fer fora del pis que tenia llogat i ara em toca viure amb la meva mare.

Quan vam sortir de classe no m'ho podia creure. Semblava que a tothom li molava la xapa de *cincuentón loser* que ens havia fotut el Merlí. Estava convençut que havia demanat treballar al meu institut només per fotre'm. A sobre de veure'm obligat a viure amb ell i la meva àvia perquè ma mare acabava de marxar a Roma, ara hauria de tenir el papa per l'insti tot el dia! S'havia presentat a mig curs per substituir l'anterior profe, que s'havia jubilat. Després d'aquella primera classe, em va agafar per banda al passadís i es va posar filosòfic dient que el destí ens havia unit, que ell estava apuntat a les llistes d'Ensenyament i que per casualitat pitagòrica havia tocat el seu número... Casualitat?! Hi havia menys probabilitats de tenir el pare a classe que no que em caigués un satèl·lit xinès al llit mentre em feia una palla. El papa se'm va posar sentimental.

—De petit us vaig abandonar a tu i la mama. Em vaig equivocar. Quan vaig saber que ta mare marxava a Roma

a treballar i que em quedaria amb tu, me'n vaig alegrar. Tinc ganes que visquem junts, Bruno.

Com que se sentia culpable per haver-me abandonat, i sabent que hauríem de passar moltes hores junts, quedava clar que jo havia d'aprofitar la situació per guanyar-hi alguna cosa:

—Quina merda de mòbil que tinc... —vaig dir al Merlí amb la intenció que me'n comprés un.

Ell va pillar la indirecta: em va prometre un mòbil nou. Mòbil nou, casa nova... Com que l'havien fotut al carrer per no pagar, ara viuríem tots tres a la de la iaia. Vaig pensar que ella podria fer de coixí entre el papa i jo.

El director de l'institut, el Toni, va voler presentar la resta del claustre al Merlí. Si fos per ell, aniria al seu rotllo i evitaria la sala de profes com si fos un camp de mines. L'Eugeni Bosch, cap d'estudis i professor de català, li va fer una gràcia.

—Tu deus ser el nou Aristòtil —va dir. Vigila amb el Pol Rubio, que és un impertinent. Ha repetit dos cursos i es passa el dia enganxat als morros de la Berta Prats.

El Merlí va forçar una cara d'«Oh, que interessant» i va marxar. En això li dono la raó: tant me feia la relació d'aquests dos. La Berta era una noia que semblava que estigués enfadada amb el món, però tenia el que jo més desitjava: estava liada amb el Pol. El que no notava ella és que el Pol només volia passar-s'ho bé. Eren l'única parella del grup. Els altres estàvem més o menys igual: a la Tània li agradava el Marc secretament. El Marc i el Gerard bàsicament anaven calents, com tothom. I el Joan Capdevila estava tot el dia passant apunts a net i parlant admirat de com feia classe el Merlí. Quan érem tots al parc a l'hora del pati, i com que vaig veure que el nou profe de filo tenia bona acceptació, vaig pensar que era

millor explicar que el Merlí era el meu pare. A classe ell també havia fet veure que no em coneixia, cosa que li vaig agrair.

—Però si tu no tens pare —va replicar la Berta, estranyada.

—Esclar que tinc pare, idiota!

—Ho hauria dit a classe, tio. Merlí Berrrgeron! —va dir el Marc, imitant l'accent francès.

No vaig insistir. Vaig tornar a casa arrossegant els peus, i allà m'esperava la boja de la iaia. Viure amb ella em provocava una barreja d'alegria i mandra. Era capaç de fer-se pesada, com totes les iaies, però també era una dona interessant: actriu famosa, havia actuat fins i tot a Sud-amèrica. A Colòmbia, Xile i l'Argentina estaven enamorats d'ella. Vestia amb un toc elegant i afrancesat, era divertida... Almenys em feia riure una mica.

—Avui m'han dit que sóc una de les millors actrius del país —va dir—. Però jo em pregunto: quines són les altres? —i es va fotre d'un trago un *chupito* de *limoncello*.

La Carmina Calduch ho feia tot de manera teatral i excessiva. S'entén per què era la mare que va parir el Merlí? Estaven tallats pel mateix patró. La meva habitació encara no era «un caos endreçat», com sempre deia el papa. Les meves coses eren al seu lloc, encara que només entrar vaig haver d'apartar un maniquí amb el vestuari del nou espectacle que la iaia estava assajant. Aquella encara era l'habitació on guardava objectes i roba de teatre. Em tocava compartir espai amb relíquies teatrals. Vaig caure al llit, i em vaig adormir vestit. Massa novetats i estrès. Vaig dormir deu hores seguides... fins que em va despertar el papa.

Un nou dia a l'insti estava a punt de començar i vaig aprofitar per demanar-li dues coses: que digués a tothom que era fill seu i així ens ho trèiem de sobre —s'acabaria sabent igualment— i que no expliqués que feia dansa d'extraescolar. No volia que ningú ho lligués a la meva orientació sexual secreta. El papa no estava d'acord que amagués que sóc gay, però es va comportar. No va dir res a ningú de la dansa, i només va entrar a classe va escriure BERGERON a la pissarra. Tota la classe va entendre que ell era el meu pare. La gent flipava bastant, i encara va flipar més quan ens va dir que no volia estar tancat a classe i que ens portaria a passejar. «Ja comencem!», vaig pensar, resignat. Tots el vam seguir una mica desconcertats, i jo em repetia a mi mateix: «Papa, sisplau, no facis bromes sexuals». Ens va portar fins a la cuina de l'insti i allà ens va explicar qui eren els peripatètics: uns estudiants de l'escola aristotèlica que filosofaven mentre passejaven. Això era cap al 335 aC.

—Camineu i reflexioneu...! A partir d'ara, aquesta serà la classe dels peripatètics!

—Merlí... —va intervenir de sobte el guaperes del Pol—. Vas dir que la filosofia serveix per posar en dubte el que sabem... i crec que tothom pot fer-ho, però a molta gent se la sua. No tothom vol fer-ho.

—T'acabes de convertir en el meu alumne preferit —va sentenciar el Merlí, satisfet.

Amb el que no comptava el Merlí era que hi havia un altre alumne que acabaria sent no només un dels preferits, sinó un amic, l'Ivan Blasco, que no venia a classe des de feia dos mesos. El Merlí s'havia fixat que hi havia una taula buida; era la de l'Ivan, que va decidir un bon dia deixar de venir a l'institut. No li agradava ser considerat com el friqui. Sí que era diferent de nosaltres en alguns

aspectes, però... qui no ho és? És que tothom ha de ser igual o què? Ja saps que de vegades qui se surt una mica de la «norma» no és acceptat dins el grup. L'Ivan parlava poc, llegia els diaris per internet i menjava iogurt a l'hora del pati. Ningú l'entenia. Li van fer el buit, al seu voltant la gent reia, i ningú feia grup amb ell... Es va anar tancant en si mateix per culpa del *bullying* «subtil» que li feien. El Merlí va preguntar per ell al Toni, que li va explicar que l'Ivan havia estat diagnosticat amb un principi d'agorafòbia. No sortia de casa, tenia ansietat, i l'Eugeni s'havia presentat voluntari per fer-li atenció domiciliària. Aquí al papa se li van creuar els cables.

—Com deixes que el mediocre de l'Eugeni es coli a casa d'un agorafòbic? És cruel, és... de Dickens!

Al Toni no li va agradar gens aquella ingerència. Com a director, exercia un paper conciliador, però el Merlí el va posar nerviós i li va deixar claríssim que ja tenia decidit qui s'encarregaria del noi.

—L'Eugeni serà el professor de reforç de l'Ivan, i punt.

I punt? Al Merlí Bergeron no li podies dir «i punt», perquè agafava amb les mans aquell punt i el destrossava amb la ment fins que desapareixia. La prova és que dues hores després es va presentar a casa de l'Ivan per sorpresa. Quan va arribar al replà hi havia la seva mare, la Míriam, ansiosa, picant a la porta. L'Ivan s'havia tancat per dins. El Merlí es va mostrar calmat i li va dir que se'n cuidaria ell. No és que es fes passar per l'Eugeni, senzillament va dir que hi havia una confusió i que era ell qui li faria l'atenció domiciliària. La Míriam va marxar més o menys tranquil·la.

—Ivan, sé que estàs escoltant a l'altra banda. A partir d'ara, sóc el teu professor particular. M'obres?

Com que només va obtenir un silenci com a resposta,

el Merlí es va asseure a terra del replà a esperar... i esperar... El Merlí li anava explicant el primer que li passava pel cap. I què és el primer que té en ment un professor de filosofia? Filosofades...

—Quan Diògenes era esclau, el seu amo li va preguntar: «Tu què saps fer millor?». I ell li va contestar: «Jo sé manar, i et mano que m'alliberis». Llavors l'amo li va concedir la llibertat i el va convertir en tutor dels seus fills.

Es va fer un altre silenci llarg. De sobte se li va acudir explicar-li que si no li obria a ell, l'endemà hi aniria l'Eugeni Bosch. Uns segons després de dir això, el Merlí va sentir sorolls a la porta. Va poder veure com s'obria molt lentament, amb por, només uns centímetres, just perquè el Merlí pogués veure una mirada perduda, una cicatriu que travessava el costat d'una cara fosca i uns cabells llargs i bruts que tapaven uns ulls: els de l'Ivan, el peripatètic que faltava.

La Tània era l'única persona que semblava preocupar-se una mica per mi quan em menjava l'olla. Aquella tarda va venir a casa i es va estar emprovant per sobre alguns vestits de personatges que havia fet la iaia. S'imaginava amb aquells vestits fent una obra de teatre al mateix escenari que el Marc, que feia l'extraescolar de teatre. Es va posar calenta.

—Uf... aquesta nit abans de dormir follaré amb el Vilaseca mentalment.

—Jo em faig una palla cada dia.

Això la va fer pensar.

—Tio... per què els tios podeu parlar de masturbació davant de tothom i en canvi les ties som tan discretes?

Tenia raó, la Tània. Els tios som gairebé primitius amb aquest tema, especialment el sortit del Marc, i par-

lem obertament sobre palles, no ens importa qui ens senti. En canvi les palles femenines són una mena de tabú, i no hauria de ser-ho!

—L'important és que ens fem les palles que ens doni la gana —va afegir ella.

—No, no, l'important és que follis amb el Marc...

—I tant. Jo amb el Marc... I tu, amb qui? Tio, a tu et mola algú, ho noto...

Que si em molava algú? Em tornava boig algú, millor dit. Uf... desitjava el Pol com mai he desitjat res en aquest món, encara que sabia que el Pol era heterosexual. I a sobre jo en aquell moment tenia un caos mental insuportable. Era dins l'armari, per això quan hi havia converses entre amics sempre feia veure que era hetero. Em feia tanta por que tothom sabés la meva orientació... A l'Ivan l'havien marginat només per ser una mica diferent. No li donaven conversa i l'apartaven... Què em podia passar a mi? Tots els rotllos sobre si érem al segle XXI i que l'homosexualitat estava acceptada no em servien. Per molt que les lleis vagin a favor dels gays en alguns països, encara hi ha discriminació.

Vaig sospirar profundament, i amb el meu sospir la Tània va entendre que sí, que estava pillat per algú.

—Ho sabia! Qui és???

—No t'ho diré.

—*Cabrón!* —va queixar-se la Tània, i es va posar a fotre'm cops amb el coixí.

M'agradava estar amb ella. Era espontània, sincera, transparent... La millor amiga que he tingut mai. Aquella tarda no li vaig explicar que qui m'agradava era el Pol, però ja m'havia alliberat una mica explicant que el meu cor sospirava per algú.

A la nit, ja era al llit quan el Merlí va arribar amb el mòbil nou, comprat als xinos, les coses com siguin.

—Papa... tinc por del que puguis arribar a fer a classe. Reconeix que ets complicat.

—Sí... sóc complicat —va admetre—. Però encara ho és més el món en què vius, nen. Vull que siguis crític amb el que t'envolta. No em crec que els adolescents només tingueu al cap el sexe i emborratxar-vos. També teniu pors, oi? Voleu experimentar coses noves però a la vegada esteu acollonits. Potser un dia t'enamoraràs i no seràs correspost. Així és la vida. No sempre agrades a qui t'agrada. Tens raó, Bruno, tens un pare complicat, però sóc el millor professor que has tingut. I amb el temps t'adonaràs que tinc raó.